

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Ing. J. L.**, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2012, č. j. S-MHMP 1156623/2012, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 A 179/2012, o návrhu žalobce ze dne 20. 11. 2013 na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

I. Návrh **s e z a m í t á**.

II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem ze dne 5. 6. 2013 podaným u Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), který byl doručen Nejvyššímu správnímu soudu dne 12. 6. 2013, se žalobce (dále jen „navrhovatel“) domáhal určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích) ve věci výše označené. Konstatoval v něm, že dané řízení probíhá již více než 6 měsíců, přičemž se jedná o relativně jednoduchý předmět sporu – chybné rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace, uvádí, že od podání samotné žádosti o informace ze dne 17. 8. 2012 již uplynulo 9 měsíců; domnívá se, že pochybení správního orgánu je zcela zjevné a k dané problematice již existuje dostatek judikatury NSS.

Návrh byl zamítnut usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. Aprk 41/2013 - 39 jako nedůvodný.

Dne 25. 11. 2013 byl Nejvyššímu správnímu soudu postoupen Městským soudem v Praze v pořadí již druhý návrh navrhovatele v téže věci ze dne 20. 11. 2013; v něm se uvádí, že dané řízení probíhá již více než 12 měsíců, přičemž se jedná o relativně jednoduchý předmět sporu – chybné rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace. Navrhovatel opět konstatuje, že pochybení správního orgánu je zcela zjevné a k dané problematice již existuje dostatek judikatury Nejvyššího správního soudu.; má tedy za to,

že celková délka řízení je za těchto okolností již nepřiměřená k předmětu řízení, navrhuje proto, aby byla stanovena lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci.

Z předloženého spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatel podal žalobu u městského soudu dne 19. 11. 2012, dne 10. 1. 2013 zaslal soud žalovanému žalobu k vyjádření a vyžádal správní spis, žalovaný tak učinil dne 5. 2. 2013; dne 11. 2. 2013 bylo navrhovateli zasláno vyjádření žalovaného a dále mu byly poskytnuty informace o řízení, dne 18. 2. 2013 navrhovatel zaslal městskému soudu vyjádření. Dne 5. 6. 2013 podal návrh na určení lhůty; dne 25. 6. 2013 bylo městskému soudu doručeno usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, vč. spisového materiálu.

Městský soud v Praze se k nyní podanému návrhu nevyjádřil; ve vyjádření k předchozímu návrhu předsedkyně senátu uvedla, že dle dotazového systému LOTUS NOTES bylo zjištěno, že do data podání žaloby předchází 661 nevyřízených věcí 6. senátu.

Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, s ohledem na význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu.

Jakkoli přetíženost soudů, resp. počty nevyřízených věcí nikterak nemohou ospravedlnovat pomalé vyřizování věci a vznikající nedůvodné průtahy v řízení, je třeba uvést, že podle § 56 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), je soud povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly; to neplatí pouze tehdy, jsou-li u věci dány závažné důvody pro přednostní projednávání a rozhodování věci. Soud tak projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatele (napadeno je rozhodnutí žalovaného podle zákona o svobodném přístupu k informacím) se však nejedná o věc, která podléhá režimu přednostního vyřizování podle §

56 s. ř. s. Rovněž je třeba uvést, že ani otázka samotné složitosti, resp. jednoduchosti věci, či existence relevantní judikatury k dané věci, není relevantní pro určování pořadí, v němž mají být věci vyřizovány.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu městského soudu dospěl k závěru, že návrh není oprávněný, neboť městský soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věcí po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout, a to i s přihlédnutím k pořadí, v jakém k němu došla. Nelze tedy konstatovat, že byl ve shora uvedeném smyslu nečinný. Na tomto závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že předmět sporu je jednoduchý a existuje v dané věci dostatek judikatury., jak uvádí navrhovatel ve svém návrhu. Vyhovění tomuto návrhu by totiž ve svém důsledku znevýhodňovalo ty účastníky, jejichž žaloby napadly dříve než žaloba navrhovatele.

Jakkoli lze označit lhůtu, v níž soud dosud nerozhodl za blížící se lhůtě hraniční, neshledal Nejvyšší správní soud důvod pro postup dle ust. § 174a zákona č. 6/2002 Sb. Nadto je třeba podotknout, že právě procesní postup navrhovatele spočívající v podávání opakovaných návrhů v průběhu řízení nelze hodnotit jinak, než jako postup mající negativní vliv na délku řízení, na jejíž nepřiměřenost sám poukazuje, neboť městský soud nemůže bez spisového materiálu, který je opakovaně předkládán Nejvyššímu správnímu soudu s každým opakovaným návrhem, ve věci konat.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů neshledal ve věci průtahy, a proto návrh podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. prosince 2013

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu